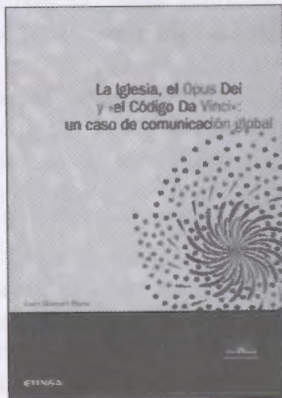

La Iglesia, el Opus Dei y el "Código Da Vinci": un caso de comunicación global

Juan Manuel Mora

EUNSA
Colección biblioteca dircom
Pamplona 2009
173 pàg.

Una campanya publicitària global que té com resultat la venda de 64 milions de llibres en cinc anys a tot el món, sens dubte, pot qualificar-se d'eficaç. Si, a més a més, es remata amb la versió cinematogràfica del *best seller* es pot pensar en un altre èxit.

En aquest cas —referit a la novel·la *El Codi Da Vinci* de l'escriptor Dan Brown—, l'espectacular campanya de màrqueting va anar acompanyada per una notable polèmica. La trama del llibre presenta l'Església Catòlica com una organització amb aires mafiosos que no dubta a utilitzar mitjans delictius —a través de persones de l'*Opus Dei*— per mantenir el món en un terrible engany: Jesús no és Déu; va tenir descendència de Maria Magdalena i la nissaga familiar es perpetua fins avui a través d'una societat secreta. Al centre de la polèmica, la in-

tencionada pretensió de veracitat de tot el que descriu el llibre —així s'afirma en un epígraf sota el títol de Fets— encara que tractat novel·lescament. La fe de milions de persones ridiculitzada, menyspreada i presentada com una cosa odiosa per al lector poc crític.

Davant d'una crisi informativa global, d'un atac a la reputació corporativa de dimensions planetàries, què s'hi pot fer?

Juan Manuel Mora, vicerector de Comunicació de la Universitat de Navarra va viure en primera línia de *foi informatiu* aquests esdeveniments, ja que entre els anys 1991 i 2006 va treballar en el departament de comunicació de l'*Opus Dei* a Roma. En aquestes pàgines, tracta de forma clara i objectiva aquesta singular experiència digna d'interès per a tots aquells periodistes especialitzats en comunicació institucional, especialment de l'Església.

El llibre, en la seva primera part, recull dades rellevants sobre les campanyes de màrqueting que van desenvolupar els editors del llibre i, posteriorment, els productors de la pel·lícula, així com les reaccions de les audiències.

En la seva segona part, se centra a donar-nos a conèixer l'acció que van portar a terme els departaments de comunicació de la Prelatura. Uns annexos finals aporten documentació rellevant perquè el lector pugui fer-se càrrec de forma més completa de les dades i reflexions que fa l'autor.

L'autor presenta de forma asèptica i objectiva la informació recollida i l'experiència acumulada durant aquests anys des del seu treball en el departament de

comunicació de la Prelatura a Roma. El llibre assenyala que es tracta de “un cas de comunicació global” i aquí es troba el seu interès. Presenta la informació rellevant que configura una crisi i dóna les claus que, en aquest cas, es van utilitzar per fer-hi front. Al final, es permet un breu capítol en què fa un resum d'aquesta experiència comunicativa i en un dels annexos inclou una interessant ponència que va presentar en un seminari professional d'oficines de comunicació de l'Església titulada “direcció estratègica

de la comunicació de l'Església”. La ponència tracta l'essència de la comunicació institucional, reflexiona sobre qui dirigeix aquesta comunicació i com es dirigeix. Aquestes últimes pàgines facilitaran als responsables de comunicació d'institucions de l'Església o d'altres entitats, temes de reflexió i una possible millora en el seu treball professional i algunes pistes molt útils per afrontar una possible situació de crisi.

Isidor Ramos Rosell

LLIBRES / NOTES

El cor te'n parla.

Trenta cartes

J. Bosco Farner

Publicacions de
l'Abadia de Montserrat
Barcelona 2009, 208 pàg.

Mossèn J. Bosco Faner, rector del Seminari Diocesà de Menorca, té el convenciment, i ens ho demostra en aquest llibre, que Déu continua cridant a una vida presbiteral o consagrada, que també avui Déu

convida a seguir-lo amb radicalitat. En la forma de trenta cartes, datada cadascuna en la celebració d'un sant, es fan una sèrie de reflexions sobre la vocació: la crida, la resposta, les disposicions que Jesús espera del seus seguidors, les qualitats i actituds necessàries. Maria, Josep, Mateu, Agustí, Vicent Ferrer, Joaquina Vedruna, Francesc Castelló, entre d'altres, van apareixent al llarg del llibre i ens mostren com la crida de Déu

s'adreça a persones molt diferents i d'èpoques molt diverses. Ara hi ha menys vocacions, es diu, els seminaris s'han quedat buits. “Potser Déu no crida avui a una vida presbiteral o consagrada? Potser molts dels qui són cridats han deixat la pregària i el diàleg que discerneix i acompanya, per por o comoditat?” Cada carta d'aquest llibre ens fa sentir una mateixa música de fons: “Tots som convocats de nou a escoltar el que Jesús clama en l'arbre de la creu: Tinc set!”.

Una lectura que ajudarà els joves a escoltar i reconèixer la veu del Senyor, a discernir què pot demanar Déu a qui té un cor inquiet. Una lectura que també pot ser força profitosa per als qui ja fa molts o pocs anys que portem vida sacerdotal, perquè, a més d'estimular-nos a seguir amb fidelitat el nostre camí, ens orientarà en la missió de guiar i animar a qui cerca el camí de la seva vocació. En resum, una lectura molt adient per a l'any sacerdotal en què ens trobem.

Manel Mallol